

Otte og tredstydtyvende Møde.

Torsdagen den 20de Februar 1890, Kl. 1.

Formanden (Høgsbro): Ved Folkethingsmanden for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Plesner) er modtaget et Andragende fra A. B. Nielsen af Sønder-Tranders om Invalidforsørgelse. Det vil blive tilfattet Finantsudvalget.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om anerkjendte Sygekasser.

Bluhme: Gjennem Forhandling om det foreliggende Forslag haaber jeg, der maa kunne naaes til, at der bringes en endelig Lov tilveie om dette Spørgsmaal. Den Kritik, der er falden fra den Side af Salen, som jeg nærmest tilhører, kan jeg i det Væsentlige tiltræde, og jeg skal ikke komme ind paa Gjentagelser i saa Henseende. Hvad jeg særlig ønsker at fremhæve, er, at saaledes som Lovforslaget er sendt til os fra Landstinget, er det fremgaaet af meget og omhyggeligt Arbejde. Jeg tror, det maa anerkjendes, at der i denne Sag er af det høie Landsting arbejdet med varm Interesse for Sagen og for den Klasse Medborgere, som Lovforslaget skal komme tilgode, og hvad der er noget Ryt saa at sige i vor Tid: Der er i denne Sag i det Væsentlige arbejdet uden Hensyn til politiske Standpunkter. Jeg tror, at vi maa anerkjende, at der fra alle Sider i det høie Landsting er lagt en Kjærlighed til Sagen for Dagen, der har gjort, at man nogenlunde har kunnet enes om et Forslag, som jeg tror har en vis Udsigt til at kunne blive til Lov, naturligvis med de fornødne Forandringer. Det er jo egentlig talt det første Forslag af social Art, som vi saaledes saa sendt ned tilbøielig friggjort, som jeg sagde før, for politisk Indflydelse. Det vil derfor efter min Mening være ønskeligt, om vi herved kunde komme de afvigende Anstuelser saaledes imøde, at man havde Udsigt til paa sidste Stadium ved Forhandling med Landstinget i Virkeligheden at faae en nogen-

lunde brugbar Lov ud. Jeg er ikke blind for de Vanskeligheder, dette vil have; men jeg vil dog bede lægge Mærke til, at den væsentligstelloverensstemmelse, den væsentligste Hindring for Lovforslagets endelige Vedtagelse, der vistnok findes, er i § 9 med Hensyn til hvorfra Bidraget til Sygekasserne skal tages, fra Staten eller fra Kommunerne, og der forekommer det mig endda ikke, at det vilde være saa umuligt at komme til en Overenskomst, idet jeg nemlig beder erindret, at Paragrafens Affattelse, saaledes som Fler-tallet her i Salen vistnok ønsker den, blev vedtaget ved 2den Behandling i Landstinget. Det er altsaa klart, at der findes en stor Stemning inden for det høie Landsting til her at komme Folkethingets Fler-tals Anstuelser i Møde. Jeg vil saa meget mere ønske, at det var muligt at komme overens om en endelig Affattelse af Loven, som det dog er sikkert saavel med Hensyn til denne Sag som med Hensyn til alle andre Sager af stor Betydning, at det i Reglen er det første Skridt, som det koster at overvinde sig til. Er først det gjort, tør man haabe paa raskere Fremgang senere. Det er min Tro, at hvis man kunde blive enig i begge Thing om en endelig Affattelse af Loven, vilde den selv i sin indskrænkede Affattelse, med den indskrænkede Virkning, den da vil faae, virke til stor Velsignelse her i Landet for alle Parter baade opad og nedad. Jeg har den fulde Fortrøstning, at er Skridtet i den Retning først gjort, ville let og hurtigt andre følge efter. Man vil da fra alle Sider, tror jeg, hurtigt komme til Erkjendelse af, at det gælder om at fortsætte, hvad der engang er begyndt, naar blot vi i det Hele taget maa faae begyndt paa den sociale Reformlovgivning her i Landet, og det er efter min Opfattelse dog deri, at Livsagen for et lille Folk som vort maa ligge. Vi kunne og vi burde i saa Henseende her have gaaet i Spidsen for Europa. Vi havde alle mulige Betingelser for at kunne tage fat derpaa. Vi have et Folk, der er opdraget allerede i en Række af Aar til Selvstyre, vi have velordnede Finanser, og vi kunde derfor have gaaet i Spidsen for Folkene, naar vi havde villet. Men ere vi nu ikke gaaede i Spidsen, saa lad os dog i det Mindste se at følge efter saa hurtigt som muligt. Tysklands unge Keiser har givet et høifindet Exempel paa, hvorledes man bør se paa disse Sager. Han har erklæret at ville søge at fremme den sociale Lovgivning og at tage fat paa Reformen og har opfordret alle de europæiske Regjeringer til at slutte sig til ham i Erkjendelse af, at Reformen ad denne Vej er den værdigste og sik-